

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/48/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312010579
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8312010579.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.05.2017 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného K.. Y. Z. proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 22T/58/2012 zo dňa 27.06.2016.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 22T/58/2012 zo dňa 27.06.2016 bol obžalovaný K.. Y. Z. uznaný vinným z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 10.06.2012 v čase okolo 18.50 hod. v Humennom v budove OO PZ, ako osoba, ktorá mala podať vysvetlenie v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov v priestoroch chodby, po predchádzajúcich nadávkach na policajtov a po výzve službu konajúceho policajta nstržm. C. S., aby od svojho konania upustil, fyzicky toho napadol tak, že do neho strčil pravým ramenom a svoju pravú ruku zodvihol na úroveň hlavy s tým, že ho chcel udrieť, čomu sa nstržm. C. S. uhol, z ktorého dôvodu boli voči nemu použité donucovacie prostriedky a to hmaty a chvaty, údery a kopy sebaobrany,

za čo mu bol uložený podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zákona, § 42 ods. 1, § 41 ods. 1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba na 1 rok.

Súčasne bol podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zrušený výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/155/2010 zo dňa 27.05.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 3To/38/2015-385 zo dňa 10.12.2015, ktorým bol obž. K.. Z. za prečiny podľa § 364 ods. 1 písm. a/ a § 360 ods. 1 Tr. zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov, ktorého výkon mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 1 roka a zároveň boli zrušené aj všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení, čo vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní.

V dodatočne predložených dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom obhajcu obžalovaný vyslovil, že rozsudok považuje za nezákonný, pretože súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, čím pochybil procesne a rozhodol na základe takto nedostatočne vyhodnoteného skutkového stavu, pretože trestné činy nespáchal. Z konania voči nemu mal byť vylúčený celý Okresný súd Humenné kvôli incidentu, ktorý mal s podpredsedom tohto súdu JUDr. Daňom, namietať aj postoj prokurátora voči nemu. Tieto námietky však boli súdom vyhodnotené ako neopodstatnené. Taktiež namietať skutočnosť, že na žiadosť na

vylúčenie verejnosti z pojednávania súd túto verejnosť nevylúčil, pričom sa prejednávali tak závažné zásahy do osobnosti, ako je jeho zdravotný stav a zásah do telesnej integrity. V konkrétnom prípade sa jednalo o účasť televíznej spoločnosti na pojednávaniach, účasť verejnosti zneužívala táto televízna spoločnosť, pritom vždy v deň pojednávania vysielala upútavky o ňom a jeho rodine, deň pred pojednávaním a rovnako po pojednávaní nenáležite, necitlivo, urážlivo zasahovala do osobnosti klienta, čím mu znemožňovala náležite sa pripraviť a na pojednávaní sa sústreďovať na svoju obhajobu. Z hľadiska dokazovania jednoznačne nevyplývalo spáchanie trestného činu. Väčšina svedkov si situáciu nepamätala, ich výpovede sa nie veľmi zhodovali s ich predchádzajúcimi výpoveďami. Súd mal za dôkaznej núdze použiť zásadu in dubio pro reo a oslobodiť ho spod obžaloby.

Obžalovaný tiež osobne odôvodnil odvolanie, v dôvodoch ktorých prehlásil, že je v plnom rozsahu nevinný, pretože fyzicky poškodeného S. nenapadol. Dňa 10.06.2012 v čase okolo 18,50 hod. v budove OO PZ Humenné len stál vo vestibule, nikdy uvedeného policajta neudrel a ani nenaznačil úder a taktiež nezdvihol ruku do výšky, pretože neurobil žiadny pohyb a nepohyboval rukou a ani ramenom. Policajt S. si všetko vymyslel a nemá žiadnych svedkov, ktorí by videli útok na jeho osobu. Svedkovia C., V., Y. a T. nevideli ako napadol policajta S. a svedok F. na hlavnom pojednávaní klamal v plnom rozsahu, pretože na zákrok prišiel s Y. a už ho úplne spacifikovali S. a T., takže nemohol vidieť útok na S.. Na základe týchto skutočností uvedený rozsudok považuje za protizákonný a navrhol, aby ho krajský súd zrušil.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku uvedených v § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo výrokom napadnutého rozsudku, prihliadajúc pritom aj na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade preskúmal správnosť postupu konajúceho súdu, či tento netrpí takými podstatnými chybami, v dôsledku ktorých by bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť. Zistil pritom, že obžalovaný mal v konaní obhajcu, prostredníctvom ktorého reálne uplatňoval svoje právo na obhajobu, obžalovaný ku skutku, ktorý sa mu kládol obžalobou za vinu, ako aj k vykonaným dôkazom, mal možnosť sa vyjadriť, mal možnosť navrhovať vykonanie ďalších dôkazov a predniesť argumenty pre jeho nevinu v rámci záverečnej reči a posledného slova, pričom osobne a aj prostredníctvom svojho obhajcu mohol vypočúvať jednotlivých svedkov. Za daných zistení odvolací súd konštatuje, že právo na obhajobu bolo konajúcim súdom rešpektované. Dôkazy, ktoré vykonával konajúci súd, sú procesne účinné, pretože ich vykonanie sa riadilo pravidlami ustanovenými procesným predpisom. Za danej situácie potom o vykonané dôkazy v súlade so zákonom mohol konajúci súd opierať svoje skutkové zistenia. Obžalovaný uplatnil námietku, podstatu ktorej tvorí vylúčenie všetkých sudcov konajúceho súdu pre jeho incident v minulosti s podpredsedom tohto súdu, pričom namietal aj postoj prokurátora k nemu. K uplatňovanej námietke odvolací súd poznamenáva, že na túto nemôže prihliadať, pretože skutočnosti uvádzané obžalovaným o odňatí veci konajúceho súdu boli účinne vznesené až v rámci dôvodov odvolania, teda po vyhlásení napadnutého rozsudku vo veci samej, v dôsledku čoho konajúci súd nemohol reagovať na skutočnosti, ktoré by mali byť dôvodom na delegáciu veci inému súdu. Vo vzťahu k prokurátorovi je potrebné uviesť, že hoci ide o stranu konania, o námietke pre procesný postup, v konkrétnom prípade pre podanie obžaloby, sa v zmysle § 32 ods. 6 Tr. poriadku nekoná.

Námietku spočívajúcu vo vykonaní hlavného pojednávania za prítomnosti verejnosti považuje odvolací súd za neopodstatnenú. Trestný poriadok v ustanovení § 249 precizuje podmienky vylúčenia verejnosti na hlavnom pojednávaní, pričom je faktom, že konajúci súd vykonával dokazovanie aj ohľadne duševnej spôsobilosti obžalovaného za účelom zistenia skutkového stavu pre posúdenie právnej otázky subjektu trestného činu, a to prečítaním znaleckých posudkov z odvetvia psychiatrie a výsluchom znalcov podávajúcich znalecký posudok, avšak skutočnosť, že sa na hlavnom pojednávaní preberali tieto dôkazy, sama osebe nemôže zakladať vylúčenie verejnosti, keďže skutočnosti plynúce zo znaleckého dokazovania sú bežnými, ktoré nezakladajú tajomstvo chránené osobitným zákonom, neohrozovali tým verejný poriadok, mravnosť alebo bezpečnosť a iný dôležitý záujem obžalovaného to nevyžadoval, pretože prerokovaný trestný čin nebol napr. sexuálneho charakteru a znaleckým objasnením zdravotného stavu obžalovaného nemohla byť narušená jeho vážnosť. Ostatne obhajca a obžalovaný nežiadali pred znaleckým dokazovaním o vylúčenie verejnosti s predložením argumentácie o existencii dôležitého záujmu u obžalovaného.

Obžalovaný napadol ustálené skutkové zistenia, pretože dôkazy boli nesprávne vyhodnotené, keďže on popiera spáchanie skutku a poškodený S. si to vymyslel a nemá svedkov, ktorí by videli útok na jeho osobu.

Ani s touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Konajúci súd totiž v odôvodnení napadnutého rozsudku rozviedol obsah dôkazov, o ktoré opieral svoje skutkové zistenia, pričom vyhodnotil v logickej nadväznosti skutočnosti vyplývajúce z výpovedí poškodeného S. a svedkov T., C., Y. a F., ktorí sa vyjadrili k agresívnemu správaniu sa obžalovaného, a to nielen v jeho verbálnej polohe, ale aj vo fyzickom ataku. S takýmto vyhodnotením dôkaznej situácie sa odvolací stotožnil v celom rozsahu, pretože zodpovedá zásade voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pritom skutočnosti plynúce z výpovedí menovaných svedkov preukazujú skutkové tvrdenia obžaloby, a teda aj ustálené skutkové okolnosti, za akých obžalovaný fyzicky napadol poškodeného S.. Agresívnemu správaniu obžalovaného ostatne zodpovedá aj skutočnosť, že v čase spáchania skutku bol po požití alkoholu, pod vplyvom ktorého obžalovaný emočne nepriliehavo reaguje a to s poukázaním aj na schizotypovú poruchu, ktorá bola u obžalovaného diagnostikovaná v čase spáchania skutku. Tvrdenie obžalovaného, že skutok nespáchal a poškodený S. si útok vymyslel, je nevyhnutné považovať za jeho účelovú obranu, ktorá bola dokazovaním vyvrátená, pričom hodnotenie vykonaného dokazovania v jeho prospech opierajúc sa o argumentáciu, že svedkovia klamali, nemá svoj podklad v dôkaznej situácii. Dokazovaním totiž neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali výpovede svedkov. Nimi popisovaný priebeh skutkového deja tvorí jednotiacu líniu poukazujúcu na to, ako sa skutok stal a niet dôvodu pochybovať o ich tvrdeniach ohľadne útoku obžalovaného na poškodeného za súčasného slovného prejavu o tom, že „rozbijem ti p..u, ty žobrák“.

S poukázaním na uvedené odvolací súd uzavrel, že skutkové zistenia sú správne, pretože sa opierajú o skutočnosti plynúce z dôkazov.

Právne posúdenie skutku zodpovedá zákonu. Obžalovaný svojím konaním, keď fyzicky a slovne zaútočil na poškodeného R. S. po tom, čo ho tento upozorňoval po predvedení na OO PZ, aby prestal vo vulgárnom nadávaní, naplnil znaky skutkovej podstaty uvedeného prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, pretože použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa.

Následne odvolací súd preskúmaval aj výrok o treste.

Konajúci súd pri priznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, výkon ktorého mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 1 roka, pritom súčasne zrušil výrok o uloženom treste v rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/155/2010 zo dňa 27.05.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3To/38/2015 z 10.12.2015, ktorým bol obžalovanému uložený za prečiny podľa § 364 ods. 1 písm. a/ a § 360 ods. 1 Tr. zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 1 roka.

Odvolací súd sa stotožnil s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, ktorá spočíva v zistení, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, pretože z odpisu registra trestov plynie, že obžalovaný bol odsúdený doposiaľ vo veci vedenej pod sp. zn. 2T/155/2010 a 1T/113/2015, pričom vo veci sp. zn. 2T/155/2010 bol obžalovaný K.. Z. uznaný vinným zo spáchania skutkov dňa 04.07.2010 a 28.08.2010, a vo veci sp. zn. 1T/113/2015 bol odsúdený za skutky spáchané v mesiacoch august a december 2014. So zreteľom na prerokovaný skutok, ktorý bol spáchaný dňa 10.06.2012 a ukladanie trestu aj za skutky spáchané v roku 2010, správne postupoval konajúci súd, ak priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, pretože bol ukladaný jeden trest za zbiehajúcu sa trestnú činnosť, a teda bolo namieste hodnotiť zistené skutočnosti tak, že pred spáchaním trestnej činnosti, za ktorú sa ukladal trest, obžalovaný viedol riadny život. Obžalovanému priťažovalo to, že mu bol ukladaný trest za tri prečiny, čo zodpovedá priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h/ Tr. zákona.

Z pripojeného spisu konajúceho súdu vedeného pod sp. zn. 2T/155/2010 bolo zistené, že vo veci bol vydaný trestný rozkaz dňa 29.11.2010, ktorý bol doručený obžalovanému dňa 09.12.2010, kedy v zmysle § 353 ods. 8 Tr. poriadku nastali účinky vyhlásenia rozsudku. Prerokovaný skutok bol spáchaný dňa

06.10.2012, teda po vydaní a doručení trestného rozkazu, preto obžalovanému nemal byť ukladaný súhrnný trest, ale trest samostatný.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 353 ods. 8 Tr. poriadku trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku. Účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému.

Pri aplikovaní citovaných ustanovení je potrebné vždy vychádzať zo zistenia, či trestný čin, za ktorý sa má uložiť trest, bol spáchaný pred vyhlásením odsudzujúceho rozsudku. Za taký rozsudok sa považuje aj vydaný trestný rozkaz v zmysle § 353 ods. 8 Tr. zákona, pokiaľ bol doručený páchatelovi trestného činu. Deň doručenia trestného rozkazu tak vytvorí časový priedel medzi zbiehajúcou sa trestnou činnosťou spáchanou pred jeho doručením (resp. pred vyhlásením rozsudku) a recidívou, za ktorú je nutné považovať spáchanie ďalších trestných činov po doručení trestného rozkazu páchatelovi (resp. po vyhlásení rozsudku).

V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že v prípade podania odvolania v neprospech obžalovaného by bolo možné túto chybu vo výroku o treste napraviť, avšak so zreteľom na skutočnosť, že odvolanie proti rozsudku podal iba obžalovaný vo svoj prospech, takémuto postupu bráni zásada trestného konania „zákaz zmeny postavenia obžalovaného k horšiemu“ uvedená v § 322 ods. 3 Tr. poriadku. Uložením samostatného trestu odňatia slobody, i keď len vo výmere spočívajúcej v rozdiel medzi výmerou uloženého súhrnného trestu odňatia slobody a výmerou trestu odňatia slobody uloženou skorším rozsudkom, s podmiennečným odkladom jeho výkonu by sa totiž postavenie obžalovaného zhoršilo a to s prihliadnutím na nemožnosť započítania vykonanej skúšobnej doby určenej skorším rozhodnutím na jeden rok do skúšobnej doby novo určenej na jeden rok.

S prihliadnutím na uvedené zistenia a z nich plynúce závery odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako nedôvodné. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného, odvolanie obžalovaného zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.